23 Οκτωβρίου 2013

Στην παλάμη και στην άμμο…

/ Γενικά Θέματα

Τι ντροπή μου στ’ αλήθεια, ο Χριστός μου, να ‘χει χαράξει τ’ όνομά μου στο χέρι Του κι εγώ να ‘χω χαράξει το δικό Του στην άμμο.
Τον ακούω να μου λέει: «Να! στις παλάμες μου επάνω σε ζωγράφισα». Τι ντροπή που το ίδιο δεν μπορώ να πω…
Η ζωή μου σα μια θάλασσα πολυτάραχη, κυματώδη, με πολλή αμμουδιά. Το όνομα του Κυρίου μου δεν το χάραξα σ’ έναν βράχο επάνω να μη σβήνει, μα, στην άμμο. Και ως το κύμα σηκώνει, του Χριστού μου το όνομα σβήνει. Η αμαρτία μου, κύμα, δεν αφήνει ούτε ίχνος από το όνομα εκείνο.
Κι αρχίζω και πάλι δειλά τ’ όνομά Του να χαράζω στην άμμο. Αγωνιώ μη και πάλι θα σβήσει. Κι όμως σβήνει.
Γιατί πάλι ο άνεμος, γιατί πάλι το κύμα καταλήγουν κι αφρίζουν στ’ όνομά Του επάνω.
Μια ζωή που δεν έχει τίποτε άλλο από αγώνα, εγώ να γράφω και να σβήνει η αμαρτία. Εγώ να γράφω και πάντα να ρωτώ «Πότε μέσα μου ο Χριστός θα μορφωθεί;»,
«Πότε πια δεν θα σβήσει;»
Αγωνία! Πώς να ζήσω χωρίς το Χριστό μου;
Πώς να σβήσω τη ΖΩΗ όλου του κόσμου, να ‘χω μέσα μου ΖΩΗ; Αγωνία!…Κύριέ μου, έλα, το όνομά Σου να χαράξεις μέσα μου μα κι ολόκληρος να κατοικήσεις και ποτέ να μη φύγεις, ποτέ, Κύριε, το φως του κόσμου… Το φως της ψυχής μου…

Πηγή: synaxari-synaxari.blogspot.gr